

Sue Bentley

Várázslatos jóni

CSILLOGÓ
PATÁK





Steph szomorú, hogy el kell búcsúznia szeretett pónijától, amin kislánykora óta lovagol, hiszen már kinőtte. De bánata nem tart sokáig, mert nemsokára találkozik egy varázslatos pónival, Üstökössel, és hirtelen már nem is annyira magányos. Steph és Üstökös sok kalandon megy keresztül, és sok új baráttra tesznek szert!

„Nagyon szép a könyv borítója, épp ilyennek képzeltem el Üstököst.”

Lili

„Már olvastam ebből a sorozatból több könyvet is, de nekem a varázslatos lovak a kedvenceim. Szépek és erősek.”

Balázs

Sue Bentley

Varázslatos
Póni

CSILLOGÓ

PATÁK

— részlet —



★ Prológus ★

Üstökös behúzta aranytollas szárnyait, amikor patái leértek az otthonát jelentő, mágikus sziget csillámló füvére. A varázslatos póni izgatott volt. Az ikertestvére biztosan itt van, újra biztonságban a Villámló ménesben.

– Alig várom, hogy lássam Fatimát! Nagyon régen eltűnt! – kiáltotta Üstökös, ibolyaszínű szeme megvillant.

Forróság tombolt, Üstökös szomjas volt. Egy kristálytisza patak felé ügetett, és nagyokat kortyolt belőle. A közeli nyírfa lombján átszűrődő napfény megcsillant krémszí-

nű szőrén, lobogó aranyszínű sörényén és farkán.

Felemelte a fejét, és belesett az erdőbe a patak túloldalán. Azon túl lágyan ívelő dombokat látott, és hegyek hófödte csúcsait, melyek belevesztek a lágyan csillogó, sokszínű fellegekbe, melyekről a Szivárványköd-sziget a nevét kapta.

Hirtelen megrezzentek a fák, egy árnyalak mozgott közöttük. Üstökös hirtelen előreszegezte a füleit.

– Fatima?

Nem kapott választ. Zavartan lépett egyet, aztán riadtan megállt. Talán az egyik sötét ló az, aki támadásra készül. Mindig fondorlatot szőttek, hogy ellopják a Villámló ménes varázserejét.

Üstökös selymes szőrén remegés futott végig, és széttárta csodálatos aranyszárnyait, készen arra, hogy biztonságos helyre repüljön.

Egy idősebb krém- és aranyzínű, bölcs arckifejezésű és ragyogó, sötét szemű ló lépett elő a fák közül, és odasétált hozzá a patakra át.

– Csillag! – kiáltott fel megkönnyebbülten.

– Üstökös.

Fejet hajtva köszöntötte a Villámló ménes vezérét.

Csillag tekintete ellágyult a szeretettől.

– Örülök, hogy újra látlak, ifjú barátom! Visszahoztad magaddal Fatimát? – kérdezte mély, bársonyos nyerítéssel.

– Nem, reméltem, hogy egyedül visszajött – válaszolta szomorúan Üstökös. – De már látom, hogy tévedtem.

Csillag komoran nézett rá.

– Szerintem Fatima soha nem tér vissza, hacsak te meg nem találod, és el nem magyarázod neki, hogy meglett a kő.

A Hatalom köve óvta a Villámló ménest a gonosz sötét lovaktól. Fatima véletlenül elveszítette, amikor felhő-fogócskázott Üstökössel. A testvére megtalálta a követ, de addigra Fatima ijedtében elmenekült, azt hitte, hogy szörnyű bajba keveredett.

– Megint utána kell mennem – döntötte el Üstökös. – Veszélyben van a sötét lovaktól.

Csillag a földet kaparta egyik fénylő patájával. Szivárványszínű villanást követően megjelent egy csodaszép, tüzes opál.

– Gyere közelebb, Üstökös! Nézz bele a kőbe! – nyerítette.

A varázslatos póni közelebb lépett a Hatalom kövéhez. Érezte, hogy meleg borzongás fut végig a testén, ahogy a kő egyre nőtt, és vakító, szivárványszínű fénynyalábok áradtak belőle szerteszét. Üstökös levegő után kapkodott, ahogy meglátta, hogy egy Fati-

ma formájú ló vágtat egy ösvényen, vöröstéglás házak mellett, egy messzi világban.

Éles, ibolyaszínű fény villant, és Üstököst hirtelen szivárványos köd vette körül. Az ifjú, krémszínű póni a lobogó aranyszőrénnyel és erős, csillámló szárnyakkal eltűnt, a helyén pedig kicsi, fekete-tarka póni állt, akinek széles, fehér csík futott végig fekete pofáján.

– Használd ezt az álcát, hogy védj magad, amikor abba a másik világba mész! Most eredj, ifjú barátom! – nógatta Csillag.

– Megkeresem Fatimát, és visszahozom!
– ígérte Üstökös.

A póni fekete-tarka bundájában ibolyaszínű szikrák gyúltak, és szivárványszínű köd vette körül. Üstökös halkán nyerített, amikor megérezte, hogy gyúlik benne az erő. A csillámló köd egyre gyorsabban kavargott, és magába szippantotta...

★ 1. fejezet ★

– Szia, Alice! Remélem, te és Fleur nagyon boldogok lesztek! – kiáltotta Steph Danes, és elcsuklott a hangja. Integetett a hatéves kislánynak, aki elől ült a ház előtt parkoló autóban.

– Kösz, azok leszünk! – A kislány visszaintegetett, arcocskája ragyogott a boldogságtól.

Steph szeme könnybe lábadt, ahogy az autó és mögötte a lószállító lassan végiggördült a Porlock közön. Nézte őket, míg el

nem tűntek szem elől, aztán elkámpicsorodó arccal az anyukájához fordult.

Mrs. Danes megölelte a kislányát, és megsimogatta rövid, szőke haját.

– Ügyes voltál, bogaram. Tudom, hogy nehéz elengedned Fleurt. De nincs helyünk olyan pónit tartani, amin többet nem fogsz lovagolni.



– Tudom – sóhajtotta Steph a szemét törölgetve. – És Fleurnek jó otthona lesz. Úgy tűnt, hogy Alice nagyon szereti, igaz?

Az anyukája kedvesen mosolyogva bólintott.

– Minden kislány az első saját póniját szereti a legjobban. Annyi idős voltál, mint Alice, amikor megvettük Fleurt. Kár, hogy kinőtted őt, de végül mindenkivel ez történik.

Steph bólintott. Tudta, hogy az anyukájának igaza van, de örülten hiányozni fog neki Fleur, a kis sárga Dartmoor póni. Rengeteg mókában volt részük az elmúlt három évben, és nagyon magányos lesz, hogy nem láthatja minden nap.

Steph és az anyukája együtt sétáltak vissza a házba. A konyhában nagy volt a forróság, mert ragyogó napfény ömlött be a nyitott hátsó ajtón. Steph hozott maguknak hideg innivalót a hűtőből.

Ivás közben tanácstalanul meredt maga elé. Szombatonként általában lovagolt, aztán addig csutakolta Fleurt, míg sárga szőre nem csillogott.

– Van kedved kitakarítani az istállót? – kérdezte Mrs. Danes. – Gyakorolhatnád, amit lótartás tanfolyamon tanultál a húsvéti szünetben.

Steph nagyon élvezte azt a foglalkozást. Ha nagy lesz, lovakkal akart dolgozni.

– Azt hiszem, akár most is megcsinálhatom – válaszolta, és úgy döntött, hogy egyszer s mindenkorra végez a fájdalmas feladattal, hogy eltüntesse Fleur minden nyomát.

Steph kísértelt a ház melletti, régi garázsba. Az apukája átalakította istállóvá, amikor meghosszabbították a felhajtót, és építettek egy nagyobb garázst. Miközben a piszkos almot villázta, és nekiállt elhordani, hatalmas szomorúságot érzett. Fleur még csak itt sem volt, hogy értékelje, amit csinál.

Most mihez fog kezdeni, hogy nincs saját kis pónija, akiről gondoskodhat, és akit szerethet? Nagyot sóhajtott, és még egyszer felmosta a padlót. Ekkor egy autó hajtott be a zsákutcába, és megállt a felhajtón.

Az apukája kiszállt, és odasétált hozzá.

– Szia, kicsim! Lefoglalod magad? – kérdezte.

Steph bólintott.

– Már majdnem kész vagyok. De Fleur nélkül szörnyű.

– Gondolom – felelte együttérzőn Mr. Danes. – Mindannyiunknak hiányozni fog. – Megölelte a kislányt. – Tudtam, hogy fel kell téged vidítani, úgyhogy beugrottam abba az új lovardába a faluban. Judy Marshall, a tulajdonosnő azt mondja, hogy mára nincs sok foglalásuk. Odamehetsz, és választhatsz egy pónit, akin lovagolhatsz.

Steph meglepetten bámult rá. Hogy gondolhatta az apukája, hogy olyan pónin akar

lovagolni, akit nem ismer? Még túl korai. Úgy érezné, hűtlen Fleurhöz.

– Most nincs igazán kedvem. Talán majd máskor – dünnyögte.

– Nem tetszik, hogy szomorúan üldögélsz – mondta erre az apukája kedvesen. – Miért nem teszel próbát az új lovardával? Hisz lovagolni szeretsz a legjobban, nem igaz? – kérdezte gyengéden.

– Hát... de, általában – ismerte be Steph. Még mindig nem tudta biztosan, hogy ez jó ötlet-e, de az apukája nagyon igyekezett, hogy lefoglaljon neki egy lovaglást, és nem akarta megbántani. – Azt hiszem, átmehtek megnézni.

– Ez a beszéd! Akkor gyere, fogd a felszerelésedet! Gyorsan beszéllek anyával. Találkozunk a kocsiban!

Steph önkéntelenül kicsit felvidult az apukája lelkesedése miatt. Talán jó móka lenne megismerni néhány új pónit, és nem

hiányozna annyira Fleur... legalábbis egy rövid ideig.

– Hát jó! – sóhajtotta. – Kösz, apa!

Bement a házba, felhúzta a csizmáját, és a kobakját az állszíjánál tartva visszajött.

– Mehetünk is! – Mr. Danes beindította a motort.

A Marshall Lovardáig csak pár percig tartott az út. Mr. Danes és Steph az iroda felé tartott, amikor Judy Marshall kijött. Vékony,



sötét hajú nő volt, az arca kerek, a szeme barátságosan kék.

– Szia! Biztosan te vagy Steph. Örülök, hogy megismerhetlek! – üdvözölte a nő mosolyogva.

– Én is örülök, Mrs. Marshall – felelte Steph, és nagyon igyekezett udvarias lenni. Még mindig nem volt benne biztos, hogy akarja-e ezt.

– Szólíts Judynak! Mindenki így hív. Gyere, és ismerkedj meg a pónikkal! – Mr. Daneshez fordult. – Steph most már jó kezekben van. Vigyázni fogunk rá.

– Akkor később találkozunk, kicsim! Érezd jól magad!

– Szia, apa! – Steph nézte, ahogy az apukája elsétál, aztán követte Judyt az istállók felé.

A szép, piros téglás épületek egy tér két oldalán álltak. Két kicsi pónit kötöttek ki

a nyerges elé. Egy lovaglófelszereléses fiú és egy lány vártak arra, hogy felszálljanak.

– Judy! Telefonon keresnek! – kiáltotta egy hang.

– Jövök! – válaszolta a nő. Stephhez fordult. – Bocsánat, de ezt fel kell vennem. Miért nem nézel körül jó alaposan? Csak szólj a személyzet egyik tagjának, mielőtt kiviszél egy pónit, oké?

Steph zavartan mosolyogva bólintott.

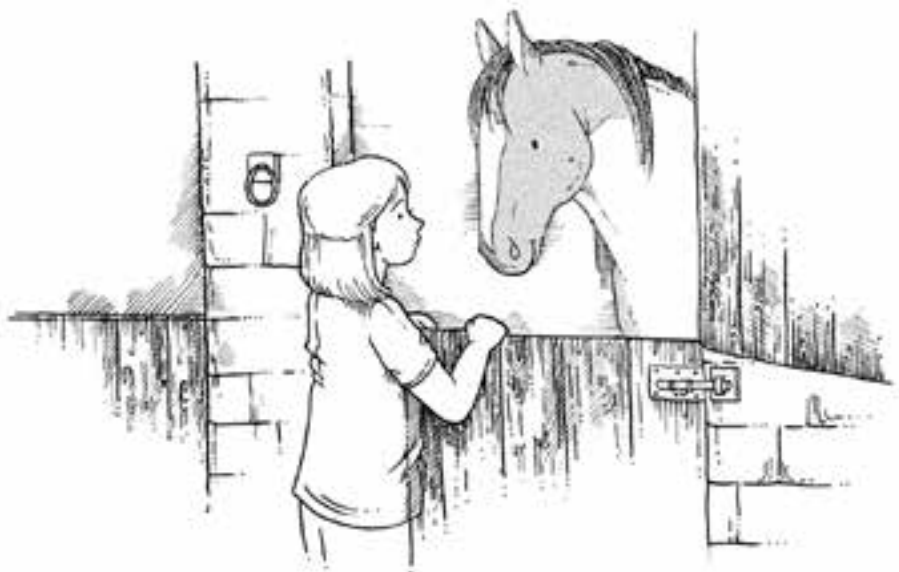
– Kösz, Judy!

A bokszok felé sétált. A pónik felé fordultak, hogy megnézzék, és kíváncsian hegyezték a fülüket. Steph végigment a soron, mindegyiket megsimogatta és megpaskolta. A nevük ott szerepelt az ajtókon: Jiggy, Binky, Misty, Lady és Rongyos. Mind szépek voltak, de egyikük sem volt Fleur. Steph szeretettel gondolt vissza a kis sárga póni selymes sörényére.

A sor végén egy boksz üresen állt. Amikor Steph odaért, fényes villanást látott, és szikrázó, szivárványszínű köd töltötte be a teret. Szivárványszínű cseppek telepedtek meg a kislány bőrén, szikráztak a délutáni fényben.

– Ó! – Steph pislogott, próbált átlátni a furcsa ködön.

Ahogy az lassan eloszlott, látta, hogy mégis áll bent egy póni. Szép fekete-tarka ló, széles, fehér csíkkal az orrán, és nagy, ibolyaszínű szempárral. Hogyhogy nem látta



eddig? De nem tagadhatta, hogy a póni most ott állt, és miközben a jószág kíváncsian méregette, Steph érezte, hogy a szíve kicsit elolvad.

– Hát, szia! – suttogta gyengéden. Még soha nem látott ilyen szemű pónit. Talán rajta lovagolhatna. *De csak hogy elmondhassam apunak, hogy lovagoltam,* gondolta gyorsan.

Kinyitotta az ajtót, bement, és felemelte a kezét, hogy megsimogassa a póni szaténos pofáját. Az állat odafordult felé.

– Segítenél, kérlek? – kérdezte bársonyos nyerítéssel.